

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פ.

עין משפט
גר מצוה

ל' א מ"י פ"ד מהלכות
מאכלות אסורות ה' א
סמוג לאוין קמו וקסט:
ל' ב מ"י פ"ד מהלכות
טומאות אוכלין ה' א:
ל"ג ג מ"י פ"ד מהלכות
מאכלות אסורות הלכה
:3

ב' ד מ"י פ"ב מהלכות שביעית
עשור הלכה א' סמג' לאוין
סה' טוש"ע או"ח [סימן רע"א
סעיף יג] וסי' תרי"ב סעיף ט'
[וסימן רע"א סעיף יג]:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

ד, כדתנן השוחט את הבהמה
(אלעזר, דאמר אשר יאכל,
חוזקת יותר מביצת תרנגולת.
יב עד איכא כוית גדול. אמר
הלכה למשה מסיני. אחרים
תה. ושנינן היו הלכה למשה
לוגמיו, כל שאילו יסלקם
ית, שמי אומרים רביעית

עוֹנְשֵׁין מִיִּבְתָּב בְּתִיבֵי. ה"ג רש"י אצל כספרים היה כתוב שיעורין מיכתב כתיבי פירוש מדר' חנן ארץ חטא ושעורה ואמר בצפ"ק דסוכה (דף ה:) כל הפסוק הזה לשיעורין נאמר ומשני שיעורין של עונשין והדין עמו דל"ג ליה חלא דמאי משני שיעורין של עונשין דמכל מקום אכתי תיקשי לך שיעורין של עונשין מיכתב כתיבי ועוד צכל דוכתא דפריך הכי בצדק קמא דסוכה (סג) ודעירוצין (ד' ז.) מיייתי כל מילתא דרבי חנן והכא לא מיייתי לה ועוד אמאי לא משני הכא כדמשני התם קרא אסכתא צעלמא ועוד ליפרוך נמי עונשין מיכתב כתיבי אלא שמע מינה דהכי פריך עונשין מיכתב כתיבי אצל משיעורא לא כתיב דסמין אשניאל דשניין התם ס"ק: **הכ"י** נמי במלא ל'גמיו. הא דאמר

פרק חלון (עירויזין דף עט):
המקדש אם טעם מלא לוגמיו יא
ואם לאו לא יא אור"ת דהם נמי
כמלא לוגמיו וטעם הוי דבעינן יחזי
דעתא דאי מלא לוגמיו ממם אקמר
אם כן הוי טפי מרביעית כדמוכח
הכא כי מוקי לה כמלא לוגמיו אי
פריך אם כן הוה ליה מקולי צית
שמאי אבל מעיקרא דקאמר מלא
לוגמיו לא קשיא ליה א"כ היכי בעינן
כולי האי והאמר בפרק ערבי פסחים
(פסחים דף קח:) דד' ביסות שיעורן
ברביעית וכוס של קידוש אחד מהם
וא"כ היכי נפקי ידי קידוש איני דבעי
טעמיה מלא לוגמיו ועוד אי סלקא
דעתך מלא לוגמיו אם כן הוה טפי
מייחזי דעתא דייחזי דעתא הוי
כמלא לוגמיו ואמאי שיערו בכל חד
וחד דדידיה בשנתא אי הוי כמלא
לוגמיו ניחא כדמשני בסמוך קים
להו לרבנן דבהכי מיתבא דעתא כל
העולם טובא עובי מלך בשען פורחא:
וְיִשְׁעִירָן חֶבֶם וְרִבְתָּ תְּרַנְנִי.¹⁰
הקשה ר"ת דכפ' חלון

(עירויין דף פ: א) מריין דשמי סעודות
דכר לעירוב י"ח גרורות הוין
וצפרק כילד משתחפין (שם דף פג:
תן רבי שמעון אומר שמי ידוע לכבר
משלם לקב דהיינו שמי סעודות שהם
ה' ביאים ושליש ביצה שהכבר הוא
ח' ביאים וכרבי שמעון קיימא דא
דכלל דוכחא אמריין כביצה לטמא
טומאת אוכלין ולרבי שמעון עולה
השיעור לכביצה אבל לשאר תנאי
אינו כן ואכולהו תנאי קאי חזי חזי
חזיה לטמא טומאת אוכלין כדמוכח
סוגיא התם וכשתתקן י"ח גרורות
לחמש ביאים ושליש דזה וזה שמי
סעודות תמצא לכל ביצה ג' גרורות
ושלש שמיית של גרורת דצה' ביאים
ושליש ביצה יש ט"ו שליט ביאים ועולה
לכל שלש ביצה גרורות אחת ושמיית
וגרורות

0-0011-0011

יְיָיִי בְּחִיבָה שְׂעוּר הָיוּ עָנוּ: **יעֲבֹךְ.**
לְנֹמֵי דְחוּק. לְבִית הָלֵל בְּעֵינָן
אֶסְכֵּן. לְבִית הָלֵל מִיִּחִיד כְּדֵי
 קוּלִי בֵּית שְׁמַאי שְׂכוּלָן שְׁנוּת שֶׁסִּי:

עַתָּה כִּנּוּן בְּהֵמָה שֶׁשִּׁשְׁתֵּהּ וּבְקָעוֹ כִּרְחִיטָה וּמִצְאָה בְּחִבּוּבָה
 מִתּוֹ, קוֹרְעוֹ וּמִצְאָה אֶת דָּמּוֹ. אֲדָמָה אֲדָמָה עֲדִיף
 מִתּוֹ, כִּי בִצֵּת תִּתְנוּלָהּ, שֶׁעִירֵי הַמִּמִּים שְׂאֵל בִּי שְׂאֵל עֲדִיף
 לְכַתּוּב שִׁיעוּר שְׁמַאי אֲבִי בִּרְיָ אֶת דָּחַר וְרֵאמֶל דִּלֵּם אֶת
 לְכַתּוּב לְמִשְׁה מִסִּינַי. תִּנְיָא נָעִיב הִכִּי שִׁיעוּרֵךְ שֶׁעוֹשֶׂה
 עִיר אֶלֶּה הַמִּצְוֹת חֲבִיב, שְׂאֵל נְבִיא רִשְׁאִי לְהַדְרֵךְ בְּךָ
 וְחֻקֶּיכֶם. הַשְׁתָּה מֵאֵל לְנֹמֵי חֲבִיב. אֲקוּמִנָּה לְמַתְּנֵי
 גִּי' כְּמֵאל לְנֹמֵי. וְאוֹתִיבִינָּה עֲלֶיךָ עֵת כְּמֵה יִשְׁמַלְתָּ לְנֹמֵי
 גִּי' אֲזַרְמִים מֵאֵל לְנֹמֵי. וְשִׁנְתָּ עֵת כִּי כִּשְׁמַלְתָּ לְנֹמֵי.

ה הכתוב. לקמן קמפרש
הכתיב במשמען שינו
שאיך שיש חכמים
עו: אשר לא תעונה. ולא

יכל השיעורין כולן
אוכלין ששינה הכ
חכמים בשיעורין ורא
שינה הכתוב במשמ
שינו חכמים בשיעור
לדבר ויה"כ דאי מהה
דקרא הוא ג'ומאות
א"ר אבהו א"ר אלל
האוכל אשר יאכל א
ואיזה זה ביצת תרנג
שחיטה ואימא בן
ואימא ביצת בר יוכ
תפסת תפסת מועט
דציפורתא דיוטר מ
אמר מכל האוכל אי
אוכלו בבת אחת ויש
הבליעה מחזיק יותר
אלעזר האוכל חלב ב

בשעורין קרבן אכזיב קרבן תעשינה בשגגה
לא תעשינה קרבן על שגגה
מביא קרבן ע
מחייבי קרבן עד דא
דסליק ארעתיה מט
אכזיב קמז מאי ירבר
בקרבות מחמת שיע
למשח
בכתבי אלא ה"ק^ט (א)
ששל עונשין הלכה ל
הכי שיעורין של עונ
אחרים אומרים בית
והכתב^י (י) אלא המ
לחדש דבר מעתה
ויסודם: השתה מ
היהודה אמר שמואל
אלא כל שאילו יס
כמלא לוגמיו והא אנ
כמלא לוגמיו מיתבי
בש"א רביעית ובה"א
אומר משום ר"א כמ
בתריא אומר כדי גמ
דאוקימנא כדי שירא
אי הכי היינו ר"א אי
דחוק^י מתקין לה רר
ל"ה מקולי ב"ש ומ

ו'. שיעורי עונשין שעל י
מדבית הלל קפריך: הפ
לוגמיו צריח ולרבי ה
והויא לה מקולי בית שמו

[illegible]

כָּל הַשִּׁיעוּרִין. האמורין באוכלין: שלֵּי: ורואיה לדבר. למה שאמרתי שלֵּי חכמים בשיעורין יֵשׁ ראה מיום הכֹּסֶשׁ בשיעורין מפני ששינה צו הכתוב במשׁ כתיב אשר תאכל: **מאי ראיֵה.** למה לו להציג ראיֵה מאי צילמא דהאי ממהי (א) פורש שיום הכפורים נמשנה להודיענו שהטעם משום דשינה הכתוב הוא יותר משל פירוש התם בטומאה נמי חזינן דשינה הכתוב במשמעו ושינו חכמים בשיעורין: (ב) **אי מהם.** מדשינה הכתוב בטומאה הוה אמינא אין שם שינו הכתוב לדורחיה הוא הקיר דמבי גזי משקה אשר יתהם יחיד משמע לן יום הכפורים דהתם ודאי שינה הכתוב במשמעו ושינו חכמים בשיעורין אמור מעתה זאת ששינו בטומאה נמי משום טעמא דשינה הכתוב הוא דלשך יאכל שינו משמעו חשיב להו: **ממהוסר חזיט.** כשיא מתוך האוכל שטומא לא לאו כולי מיקרי לעין שטומא לא הוא ולא אמו דלא ממחרי שחיטה: **ואימא בן פקעה.**

(א) וְרִיבָה ד' וְשִׁנְיָה (ב) מוֹחֵל
ה' הַרוּרִים ב' יֵאֵל (גֹּשֶׁת סֵט.
שְׁמוֹת מוֹחֵל (ג) שְׁעוּרֵינ ד'
סוֹכָה ה' ד' וְשֵׁל מִיבּוֹת הִלְלוּ
רָעָא מוֹחֵל וְיִמְחִיר מוֹפְשִׁי
שְׁעוּרֵינ וְרִיבָה (ה) שְׁבֵת קד.
מְגִילָה ב' (מְחִירָה מוֹחֵל.
וְנִחְסִים לֹחֶ: מוֹחֵל נִחְסִי:
בְּכוֹרוֹת מוֹחֵל עֶרְבִין קד.
(ו) וְיִשְׁעֵי מוֹחֵל שְׁעוּרֵינ ד' רִיבָה
לִנְחָמָה וְנִחְסִים וְיִשְׁעֵי לֹחֶ אֵלָּה
לִנְחָמָה, (ח) וְשִׁיךְ לֵעֵיל קד.
רִיבָה עוֹשִׁינִי

תורה אור השלם

1. כי כל הנפש אשר לא
תענה בעצם היום הזה
ונברתה מעמיה:
ויקרא בו כט
2. מכל האהל אשר יאכל
אשר יבוא עליו מים יטמא
וקל משקה אשר ישתה
בכל בלי יטמא:
ויקרא יא לד
3. אשר נשאי חטא ונשאו
אחא מכל מצות "אֵלֶיהָ
אשר לא תעשינה בשגגה
ואשם:
ויקרא ד כב
4. אלה המצוות אשר צוה
את משה אל בני ישראל
בבר סיני:
ויקרא כז ו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מאי רחיה כו'
דהאי מהאי דמה פירש ציוס
הכפורים בשמנה הלודיענו
יותר שהטעם משום דשינה
הכתוב הוא משלל פירשו
כ"ל: (ב) ד"ה דאי מהתם
כו' ושינו חכמים בשיעור
אמור כו' דאשר יאכל שינו
חשיב להו כ"ל ותיבת משמעו
נמחק:

תום' ישנים

שִׁיר לַעֲדוּד קוֹדֶם

הַשְּׁחִירוֹרִי בִּבְרִית חֵן
מִבְּרֵית אֲבִיכֶן בְּרִי
רָשִׁי שְׁרָגִל לִפְרֵס לַעֲדוּת
חֲסִידִים, מִיִּרְי מִלֵּךְ לֵב לַעֲדוּת
וְלִפְרֵסוֹת רָשָׁיו וְרֵעִי
יִשְׁכּוּ לְמִיִּירִי טוֹמַמַת עֲמָלִי,
מִיִּרְי מִלֵּךְ לַעֲדוּתָלִית עֲמָלִי.
לֵב מַעֲשֶׂה חֶסֶד וְנִצְרוֹת
יִשָּׁן בְּכֶסֶד פֶּקֶד הַמַּעֲשֶׂה
עֲבָרָן [מִן א.], אֲשָׁן אִין
הַבְּרִיעָה מִחֻקֵּת יוֹרֵד
מִבְּצִיר תִּרְגוּמֹתֶיךָ אֶקֶסֶה
יִרְמִי' לְמַחֲרִיךְ בְּכִמְרוֹת פֶּקֶד
לִמְרוֹן [יְד. א.] בְּנִי גִישִׁי
אֲבִיל אֲלֵי אֶחָד יִשָּׁן אֶחָד
בְּכִלְיֵת מַחֲרוֹק יוֹרֵד
שִׁמְשִׁי יוֹסִים, וְאֶסֶן כֵּן לֵב
יִסְתַּר אֶלֶם מַחֲרוֹק י' (פֶּקֶד)
וְאֲלֵי עֲבָרָן עֲבָרָן (פֶּקֶד)
לִמְרוֹן [פֶּקֶד] אֲמַחֲרִיק אֶשְׁכֵּחַ
אֲחֻלָּה קִמְלִי דְשִׁי מִטְּרוֹת
יִוִּי י' נִרְגוּמֹת, וּבְפִקֵּר מִלֵּךְ
שִׁמְשִׁי (פֶּקֶד, בִּן א.) אֲמַחֲרִיק
י' שְׁמַעֲנִי (לִשְׁמַעֲנִי) [מִנְחָה]
דְּשִׁיעֵר שְׁחִי מִטְּרוֹת לְעִירוֹ
יִוִּי שְׁחִי יִרְמִי כִּי מִן אֶקֶסֶה
וְאֲחֻלָּה כִּי דְשִׁי יִצִּיל מִי
שְׁחָקֶיךָ הַזֶּה כִּי דְשִׁי יִצִּיל מִי
וְאֲלֵי הַכֶּכֶס אֶל כִּי יִצִּיל
שְׁלֵשִׁי לֵב מִחֻקֵּיךָ לֵב יִסְתַּר
אֲלֵף עִין יוֹסִים י' לֵב דִּלָּה
וְאֲסֵן כֵּן אֵלֶּי אֶחָד מִטְּרוֹת
לֵב מַעֲשֶׂה חֶסֶד וְנִצְרוֹת
יִשָּׁן בְּכֶסֶד פֶּקֶד הַמַּעֲשֶׂה

ממנו וזוים לכל היום, ובפרק זרק (לבים שמאי) כוית תרומה דעצוריון ממיר גרורות שכן לרבינו דהא הא דקמאר אין צינוד דגרורות בפרק המלניע' ועוד (דוהי קא) (נח) אשכנזי (ו) היטו משום דלא אשכנזי צברייתא, אכל מכל מקום (משטיע כ"מ א כרבי יהודה דכיד משוהו ליה לתלמודא לפירושי רבדי שמואל, ומיירי פירוד דאשכנזי שמואל, ורבינו ר' דר וינאה